

Vándorfelhő

Volt egyszer egy apró felhő,
Nagy kalandra vágyott,
Arra gondolt körbejárná
az egész világot.

Elköszönt a Napocskától,
Testvér felhőitől,
Intett volna a Holdnak is,
de nem volt rá idő.

Felvette a köpönyegét,
Gumicsizmát húzott,
Arra repült jó barátja,
Barna szárnyú túzok.

- Hova készülsz, kis barátom,
Kedves kicsi felhő?
- Megnézem a nagy világot,
mert az ide nem jő.

Meglepődött ám a túzok,
Nem gondolta volna,
Hogy barátja világgá megy,
s neki nem is szólna.

- Elkísérlek - szólt a túzok,
Felült a vállára,
Kicsi felhő hátizsákot
húzott a hátára.

Duna parton földre szálltak,
Kavicsot dobáltak,
Jó móka volt, s nem fáj az a
hullámzó Dunának.

Budapesten beugrottak
a Budai Várba,
Múzeumban sétálgattak,
Elmentek könyvtárba.

Szentendrén egy cukrászdában,
Krémes sütit ettek,
A Skanzenben parasztházás
hűtőmágnest vettek.

A tokaji hegyek között,
Édes bort kóstoltak,
Megszédülve kacarásztak,
még többet kortyoltak.

Balatonnál megfürödtek,
Hajóra is szálltak,
Boldog volt a két jó barát,
Hogy világot láthat.

Tihanyban csak kiáltoztak,
A visszhangra várva,
Elmentek az Apátságra,
de azt mondták zárva.

Velencében gondoláztak,
Csecsebecsét vettek,
A Pisai nagy toronymál,
forró pizzát ettek.

Angliában megnézték a
királyi családot,
ajándékba kaptak tőlük
egy piros palástot.

Ázsiában kóstolgattak
sok-sok furcsa ételt,
S lett utána mindkettőjük
Igen széssel bélelt.

Sivatagos tájon jártak,
Afrikába mentek,
Várta őket a szavanna,
Oázisban kertek.

Megfigyeltek sok állatot,
Kengurut, oroszlánt,
Vízilovat, ki az úton
lassacskán poroszkált.

Következő állomásuk
a hűvösebb Svájc volt,
Hegyek alatt, völgyek között,
Hideg folyó táncolt.

Ettek ott sok finom csokit,
Mogyorósat, étet,
Nem kívántak ők utána már
semmilyen ételt.

Északi sark, nagy hidegben
Jól esett a séta,
Oly fehér táj mindenfelé,
Nem fogja a kréta.

Fagyos, hideg, makacs szélben
Találtak egy házat,
Piros-zöld volt, azt remélték
ott kapnak majd ágyat.

Ki lakott ott, mit gondoltok?
Tán egy öreg medve?
Ha elmondom, mindenkinek
Jobb lesz majd a kedve.

Télapó a ház gazdája,
Elszunyókált nemrég,
Örült neki, hogy házába
érkezik két vendég.

Sóhajtott a kicsi felhő:
– Nincsen már mit tennünk,
Azt gondolom, épp ideje
hazafelé mennünk.

Elköszöntek Télapótól,
Szarvasoktól gyorsan,
Hóangyalkát készítettek
a ropogós hóban.

Átszelték az Egyenlítőt,
Megálltak egy ponton,
Szép volt ez a kalandozás,
De a legjobb otthon.